

Gyülekezeti presbiteri és szolgálói hétvége
2013. február 28-március 02.
Mályi

ApCsel 2, 44-45

Mindazok pedig, akik hittek, együtt voltak, és mindenük közös volt. Vagyonukat és javaikat eladták, szétosztották mindenkinek: ahogyan éppen szükség volt rá.

Zsid. 6,11-12.

De kívánjuk, hogy közületek mindenki ugyanazt az igyekezetet tanúsítsa mindvégig, amíg a reménység egészen be nem teljesedik, hogy ne legyetek restek, hanem kövessétek azokat, akik hit és türelem által öröklük az ígéretek.

Apcsel 2, 46 Napról napra állhatatosan, egy szívvel, egy lélekkel voltak a templomban, és amikor házanként megtörték a kenyeret, örömmel és tiszta szívvel részesültek az ételben.

Apcsel 2,47 dicsérték az Istent, és kedvelte őket az egész nép. Az Úr pedig napról napra növelte a gyülekezetet az üdvözülőkkel.

Jak. 5,11

Íme, boldognak mondjuk azokat, akik tűrni tudtak a szenvedésekben. Jób állhatatosságáról hallottatok, és láttátok, hogyan intézte a sorsát az Úr; mert igen irgalmas és könyörületes az Úr.

Ezen Igék mellett tölthettünk egy pár gyönyörű napot presbiterek, gyülekezeti szolgálók és családjaink körében.

Jó volt együtt lenni, gondolkodni és elmélkedni a gyülekezeti életünkről, jelenünkről, jövőnkről, merre és hogyan haladjon tovább közösségi életünk.

Hallhattuk egymás beszámolóját a különböző szolgálati területekről, mint a gyermek és ifjúsági munkákról, az asszonyköri szolgálatokról, és a különböző görögszállási, kisvárdai, nyírtelki missziókról. Ezen alkalom keretében megoszthattuk egymással nehézségeinket, örömeinket. Megláthattuk, hogy az Úr minden feltételről gondoskodott, s az oly gyakran feltett kérdésre, hogy ti. „Mire van, mire lenne szükségetek a szolgálatban?” A válasz megannyiszor: ***úgy igazán semmire, csak egyre: imádságra, egymás hordozására.*** Feleleveníthettünk rég megélt, az Úrral átélt eseményeket, történeteket. S ahogy lenni szokott az idő elröpült és egy szívvel gondoltuk mi is a kicsi Barssal, hogy: *ne menjünk még, ne menjünk még...!*

Végezetül, íme, néhány személyes gondolat, beszámoló:

Egy pár gondolatban szeretném összefoglalni mindazt, ami számomra személyessé lett a hét üzeneteiből. Az ős gyülekezet a „tiszta forrás” életét szemlélhettük, figyelhettük meg bizonyágtevő példaként.

Az első üzenet számomra: a mindennapi életben, annyi részem van az Isten országa építésében, amennyit **hittel** el tudok venni az Úrtól, az Ő kezéből.

A második fontos üzenet: az Úr kegyelmével kimunkált, és megélt élet az, ami Őt dicsőíti. A Szentlélek szabadságára csodálkozhattam rá, ahogy az Úr Jézus **szabaddá** tett embereket attól, hogy mások életéhez méricskéljék magukat, attól, hogy mit tesznek meg mások és mit nem. Szabaddá tehet minket is, a körülmények szorításától, nehezeitől, szabaddá tehet mások terheinek meglátására, azok felvételére. Egy tágas tér tárult fel, amit jól be kellene lakni a jövőben.

Végül harmadik üzenet: a **bátor** bizonyágtevő élet. Érzékennyé válni, felismerni az alkalmakat, az időket, amikor a labda a mi térfelünkön pattog. Az Úrtól kapott ÉLETET megélni a gyülekezetben és abban a társadalmi közegben, ami körül vesz bennünket, az Úrtól kapott kegyelemmel **szolgálni** a környezetünkben.

Nagy Miklós

- / -

Nagyon örültem annak, hogy ismét a gyülekezet tagjaival mehettünk egy nagyon szép helyre. Ezek az alkalmak mindig lehetőséget adnak a feltöltődésre, és arra, hogy kiszakadva a hétköznapiokból Istenre és egymásra tudjunk figyelni.

A munkám miatt nekem már csütörtökről is el kellett kérezkednem. De mint eddig is, a főnököm szinte azonnal igent mondott és gondoskodott a helyettesítesemről is. Anyagi okok miatt először gondolkodtunk azon, hogy menjünk-e, de aztán arra jutottunk, hogy ha Isten ott akar látni minket, akkor meg fogjuk tudni oldani. Már ott voltunk Mályiban, amikor kaptam egy értesítést arról, hogy kifizettek egy olyan munkámat, ami januárban lett volna esedékes. Ez teljes egészében fedezte a kiadásokat, sőt még maradt is egy kicsi. Az Úr valóban nagyon szeret.

Lelkileg nagyon sokat kaptam a hétvégén. Jó volt beszélgetni a testvérekkel, és különösen köszönöm Pancsa néninek és Editnek, hogy időt szántak rám és őszintén beszélgettek velem. Rá kellett ébrednem, hogy nem vagyok a helyemen, és nem Isten van az első helyen. Legalábbis legtöbbször nem. Bár próbálom őt követni, de ahogy az egyik igehirdetésben elhangzott, csak baktatok, kullogok utána. Vagy ami szintén nagyon rossz választás, meg akarom őt előzni. Már épp kezembe akartam venni megint az irányítást, de a testvérek felnyitották a szemem.

A másik fontos dolog, amit megláttam, hogy sokszor én is csak élvezője vagyok annak, hogy mások szolgálnak. De nem tudom, hogy mi lehetne az én szolgálatom. Nem szeretnék csak egy templomba járó, kiszolgált gyülekezeti tag lenni.

Most azért imádkozok, hogy amit megláttam, megértettem, azon változtatni tudjak, illetve hogy meg tudjam látni Isten akaratát az életemben és azt követni, cselekedni tudjam.

A pénteki nap nagyon jó volt számomra, de úgy éreztem, hogy ebéd után talán mehettünk volna. A fürdőben nem igazán tudtam beszélgetni másokkal, ami lehet, hogy az én hibám. De maga a barlangfürdő nagyon jó volt. Gyerekkoromban voltam ott utoljára, és jó volt most azokat az emlékeket felidézni, már a mi lányunkkal.

Szabóné Balogh Erika

2013.02.28-03.02-ig egy presbiteri és szolgálói hétvégén vettünk részt Mályiban. Az áhítatok témája az apostoli gyülekezetek életének és összefogásának felvillantásával próbált rávilágítani a mi jelenlegi gyülekezeti életünkre. Az igehirdetések kiegészültek több aktuális, a gyülekezeti életet érintő kérdésekkel. (Mit várunk a gyülekezettől, ismerjük-e a gyülekezetet és egymást, mit tudunk mi adni a közösségünknek, ...?) Pénteken a kötetlen együttlét és a fesztelen beszélgetések elősegítésére ellátogattunk Miskolctapolcára egy kis barlangfürdőzésre. Jól telt a nap, jól éreztük magunkat, és még a víz sem tudott annyira lefárasztani bennünket, hogy ne tudjunk az áhítatra figyelni, és aktívan bekapcsolódni az igehirdetés során felmerült gondolatok megbeszélésében. (Azért a gyerekeket elnyomta a buzgóság. ☺) Szombaton az igei alkalom után a szolgálatok életéről kaptunk egy keresztmetszetet a beszámolókon keresztül. Jó volt látni, hogy a sok nehézség ellenére az Isten közöttünk van, és velünk munkálkodik. A hétvégénket természetesen egy áhítattal zártuk, melynek témája többek között a türelemre buzdít mindnyájunkat.

Az Úr tudja, mit miért tesz, kire mit bíz. Rám is rám bízott egy igei szolgálatot a hétvégénken, és olyan lelkületről, hozzáállásról kellett beszélnem, amivel én is híjával vagyok. Szembeállított az Isten saját magammal. Vasárnap az istentiszteleten ezt meg is láttatta velem, és ki kellett állnom a gyülekezet elé megvallani, és bocsánatot kérni. Ezt számomra sokkal nehezebb volt megtenni, és elmondani, mint egy igehirdetést megtartani. Ott viaskodott bennem, hogy ne szóljak, aztán elfelejttem még azt is, hogy mit mondjak, de a végén tudtam az Isten szándékának engedelmeskedni, és képes voltam kiállni. Hála az Úrnak, hogy nem hagy elveszni, gondja van rám, és megtapasztalhatom áldásait. Van, amiről nem tudom, hogy miért teszi, de Ő tudja, és ez a fontos.

Szabó László Tamás